

התורה והדבר

מתורת האדמו"ר בנש"ק
 רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א
 לע"נ הצדיק הטהור רבי משה אהרון פינטו זיע"א
 והרבנית מדלן מזל טוב פינטו זיע"א

בהר

זמני כניסת/יציאת השבת

בהר
 (פרקי אבות פרק ד)

כניסה יציאה ר"ת

תל אביב 19:10 20:02 20:54

חיפה 19:13 20:05 20:59

ירושלים 18:52 20:04 20:57

באר שבע 19:11 20:02 20:55

הזמנים נעברו תל אביב לפי שיטת תאריך החיים

קדושת העלון ודברי התורה יהיו
 להצלחת רופאות

כבוד האדמו"ר רבי חיים פינטו שליט"א

כבוד האדמו"ר

רבי יאשיהו בן זהרי שליט"א

נתנאל וחנה גבאי והילדים היקרים

יאשיהו יוסף יואל, מאיר אהרון

גבריאל, משה חיים רפאל בני שירן

חנה,

שירן חנה בת לאה שלמה בן יפה הי"ו

בנציון ורות והילדים היקרים

למשפחת שמואל הי"ו

זיוג הגון לדניאל בן חנה הי"ו

בבקשה מכולם לרחוק בקריאת ספר דברים השבת
 כל פסוק נגזר כעת...
 שבת שיום וכשזרות טובות

תיה מסיני, אף כל המצוות כולם. כל המצוות כולם גם לעתיד לבוא ישארו וגם לעתיד לבוא תהיה דרך אחרת לעליה וירידה, אבל לא בירידה מתחת לקו, שזה נקרא חטא ונקרא ירידה גדולה.

מובא ברש"י מה ענין שמיטה אצל הר סיני והלא כל המצוות נאמרו מסיני אלא מה שמיטה נאמרו כללותיה (ופרטותיה) ודקדוקיה מסיני אף כולן נאמרו כללותיה ודקדוקיה מסיני. והנה צריכים להבין, הרי פרשת שמיטה נאמרה בהר סיני, ובהר סיני זה היה מתן תורה. במתן תורה נפסקה זוהמתן של ישראל ובני ישראל הגיעו לתכלית הנרצה, כמו שהיו לפני חטא אדם הראשון שאכל מעץ הדעת, שבטלה מיתה מן העולם והגיעו למדרגה גבוהה ביותר. אם כך צריכים להבין, בשביל מה היה צריך לתת את מצוות שמיטה, הרי כעת שקיבלו את התורה בני ישראל הגיעו לדרגה הגבוהה ביותר ואין אצלם יותר את כל העניינים הרגילים שהיו עד עכשיו כאשר הייתה מיתה לעולם, אם כך בשביל מה היה צריך את מצוות שמיטה?

או אולי אפשר לבאר ולומר יסוד גדול, בני ישראל במתן תורה הגיעו לדרגה כפי שיהיה לעתיד לבוא, שאדם יעלה ויתעלה, יגיע למדרגה גבוהה ואחרי שיגיע למדרגה גבוהה שוב ירד ושוב יצטרך לעלות, אך הירידה לא תהיה ירידה כמו של היום שאדם חוטא ונופל, יורד למדרגות קשות וחמורות ויכול לרדת לדברים קשים, אלא הירידה תהיה ירידה מידנית לתקופה מיוחדת של "מלאה הארץ דעה את ה'" (ישעיה יא, ט) אם כך, גם בבואת המשיח יהיו זמנים של עליה ויהיו זמנים של ירידה, על פי כורח המציאות וכורח הזמן.

וכך הגמרא אומרת (סוכה נב.) שגם לעתיד לבוא כשיבנה בית המקדש ויצר הרע יעבור מן הארץ, הקב"ה ימשיך לדרוש מעם ישראל לעשות עזרת נשים ופירוד בין גברים לבין נשים. כל המדרשים שואלים מדוע יצטרכו את הפירוד הרי "בְּלֶע הַפְּתוּת לְנֶצַח" (ישעיה כה, ח) ולא יהיה יצר הרע, אם כך בשביל מה יצטרכו את הפירוד?

אלא לא היה יצר הרע, אבל בכל אופן יהיו זמנים של עליה וזמנים של ירידה. כך גם בענין שמיטת הארץ, בני ישראל היו אחרי מתן תורה והגיעו לדרגה הגבוהה ביותר, בכל אופן היה ענין של ביטחון ואמונה והשגה גבוהה שאפשר להשיג, זמנים של עליה וזמנים של ירידה על פי כורח הזמן והוא ולכן היה צריך לתת את מצוות שמיטה וכל העניינים של הר סיני. לכן התורה מדגישה ואומרת מה שמיטה כלולותיה ופרטותיה

וידבר כו' בהר סיני לאמר. נראה לפרש ע"פ שאמרו בפרקי אבות "משה קבל תורה מסיני ומסרה כו' ויהושע לזקנים כו' ונביאים מסרוה לאנשי כנסת הגדולה". יש לדקדק שמתחילה כתוב ומסרה ליהושע, ומיהושע לזקנים לא נאמר ומסרוה, וגם זקנים לנביאים לא נאמר ומסרוה כו', והדר נאמר ומסרוה לאנשי כנסת הגדולה, ומסתמא לאיזה כוונה כתבו הכמי המושגה כך בשינוי לשון, ומה גם שאצל משה לא נאמר כלל לשון מסירה אלא משה קבל כו'.

ונראה לתרץ ע"פ הגמ' למה תרצדון הרים גבנונים שנתקבצו ההרים לפני השי"ת ליתן עליהם התורה, ואמר להם השי"ת ב"ה כולכם בעלי מומין אתם אצל הר סיני, מלשון גבן או דק כו', ומה מעלתו לפי שנמוך מכולם, ללמד שאין התורה מתקיימת אלא במי שמנומך עצמו, ומשה רבינו ע"ה היה עניו מאד מכל האדם, לזה היה יכול לקבל התורה מהשי"ת ב"ה בעצמו, וכשרצה אח"כ ללמדה ליהושע ויהושע לא היה בכחו כ"כ כמו משה רבינו ליקח בכח עצמותו התורה משה, לזה היה צריך משה למסרה לו בכח מסירת נפשו הגדולה, ומסרה לו ברוב קדושתו הגדולה במס"נ עליו, ויהושע כשלמדה לזקנים לא היה יכול לעשות מס"נ גדול כמו משה רבינו למסור להם כל התורה כמו שמושה למדו, לכך לא נאמר ומסרוה, אלא לימד להם התורה כפי כחם לקבל, דור אחר דור תשו כחם ולא נאמר בהם לשון מסירה, והדר אצל נביאים לכנסת הגדולה נאמר לשון מסירה, שכך הוא הדרך הטבע, שדבר היוצא בטבעו, לסוף הדבר ההוא נתעלה ועולה למעלה, כמו הגלגל, הדבר שהוא למטה, אותה הדבר בעצמו חוזר ומתעלה, לזה אצל הנביאים כבר היה להם כח זה למסרם לאנשי כה"ג בכח מס"נ, נמצא ממילא אצל משה מהשי"ת ב"ה אין שייך ממילא לשון מסירה כלל, כ"א קבלה אשר קבלה מפי הגבורה מחמת שהיה ענוותן גדול, וזהו "משה קבל תורה מסיני" בכח שלמד עצמו מהר סיני שנתן הש"י התורה עליו מחמת שהוא נמוך מכל ההרים, וזהו "וידבר ה' אל משה בהר סיני לאמר" פירוש החוק עצמו במידת הר סיני ועי"ז תוכל לומר לישראל התורה הקדושה בגודל קדושתה. וק"ל.

יש לאדם להאמין, שריבון העולמים, שמוים שברא את עולמו יושב זון ומפנס מקרני רמים ועד ביצי כינים, יזמין לו פרנסתו ופרנסת אנשי ביתו, בנחת ולא בצער, בהיתר ולא באיסור, כי הוא ית' נותן לחם לרעבים, וביותר לצדיקים הבוטחים בשמו הגדול ואינם משליכים יבנם על בשר ודם, כמאמר: "ברוך הגבר אשר יבטח בה' והיה ה' מבטחו, והיה כעץ שתול על מים ועל יובל ישלח שורשיו, ולא יראה כי יבוא חום, והיה עלהו רענן ובשנת בצורת לא ידאג, ולא ימיש מעשות פרי" (ירמיה י"ז), ואומר: "כפידים רשו ורעבו ודורשי ה' לא יחסרו כל טוב" (תהילים ל"ד), ואומר: "נותן לחם לכל בשר כי לעולם חסדו" (תהילים קל"ו).

כשאדם בוטח בקב"ה, אינו דואג את דאגת המחר, ובכל יום ויום שמח בחלקו ואוכל לשובע לחמו, ושקט ושאנן ואין מחריד. לא כן הרשעים, כי אם כל ימיהם בחשש יום המחר, כי לא ידעו מה ילד יום, לחמם בדאגה יאכלו ומימיהם בשיי ממון ישתו, מפחד לבנם אשר יפחד...

זהו שאמר הכתוב: "צדיק אוכל לשובע נפשו ובטן רשעים תחסר" (משלי י"ג), הצדיק יודע כי כל יש לו נתן אלוקים בידו, ומאמין כי כשם שלא עזבו ה' היום והזמין טרף לביתו, כן לא יעזבו אף למחרת, ובוה יורדת עליו שלוה ואוכל בנחת ובשמחה, אך הרשע סבור באיוולתו כי מה שיש לו היום הוא מכוחו ועוצם ידו, ודאגת המחר תטרידנו פן מה יעשה ומשלח ידו ייכשל, לזאת עושה כל ימיו בחסכנות וקמצנות, ובטנו תמיד חסרה...

לפעמים אדם יושב במקום ומרגיש שיש לו ריחוק מנהב"ה, אדם נמצא בפגישה ומרגיש לא טוב באותו מקום, אומרים וספרים הקדושים שבאותו מקום שישבת דברי אנשים לשון הרע או עשו עבירות או ישבו אנשים ותכנו דברים רעים - הם שמו רעל באותו מקום, עוררו אוירה לא טובה, לכן "הרי זה מושב לצים" מפני שפעם ישבו שם לצים והדיבור את המקום באווירה לא טובה של חטאים ועבירות. הקב"ה ראה בדור הטובל שכולם עושים חטאים קשים, ולכן רצה לעזור לעולם והוריד מתאווה שלוש טפחים, ואם לא כן - כל מי שהיה עומד באותו מקום היה מרגיש "יוריד" ואווירה לא טובה

בתורתנו הקדושה פסוק טו' "וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאתכם את עמור התנופה שבע שבתות תמימות תהינה"

מסביר רבנו אור החיים הקדוש מה התכוונה התורה באומרה לשון לכם ידוע שעם ישראל במצריים נטמאו בטומאה גדולה ביותר וביציאת מצרים רצה ה' לקדש אותם ולהתחתן אתם שזה בעצם קנין נישואין על ידי מתן תורה וכמו אשה נשואה שצריכה לספור שבעה נקיים ולהיטהר כך עם ישראל נטמאו במצרים בטומאה גדולה יותר והיו צריכים לספור שבעה שבועות כדי להיטהר וכיכול לעשות קנין נישואין עם הקב"ה וזה טעם אומרם לכם שהספירה הזאת היא בעצם בשבילנו כדי שנטהר מטומאותינו להיות נקיים לכבוד ה' יתברך.

יהי רצון שיוכנו ה' להיטהר מכל רבב של טומאה שבת שלום

זוהר

למוד ספר זוהר נשגב מאד לטהר ולקדש את הנפש, ואפילו אי לא ידע מאי קאמר וישוגה בו שגיאות הרבה הוא חשוב לפני הקדוש ברוך הוא, כדכתיב (שיר השירים ב,ד) "ודגלו עלי אהבה" פרשו רבותינו ז"ל ודלוגו עלי אהבה.

הא למה הדבר דומה לתינוק קטן שאינו יודע דבר, ומדבר חציין של תבות בלעגי שפה, ואביו ואמו יצחק לו וישמחו לקולו, כך יושב בשמים ישחק וישמח כשהאיש הישראלי יש לו חבה בתורה ורוצה ללמד, אך אין דעתו משגת או אין לו מי שילמי דנו ולומד כמו שיודע, בודאי עושה נחת רוח ליוצרו ובא בשכרו.

הנה כי כן אין מקום פטור למי שאינו יודע ללמוד אין טענה זו פוטרנו ליום הדין, כי יכול הוא ללמוד כמו שיודע. ונהי שבלמוד המשניות והכ"ד יש דעות שצריך להבין לפחות מהו העניין שלומד, אבל בלמוד תהלים וזהר הקדוש אפילו באין מבין כלל חשוב ומקובל ומרוצה לפני ה'.

ומי שיודע ספר ומבין דברי זוהר הקדוש הפשוטים ימצא בו טוב טעם ודברים מתוקים מדבש, ומוסרי השכל שמושכים לב האדם לאביו שבשמים.

עצות דברי יאשיהו

צריך לדעת יסוד גדול, בכל בעיה שיש לאדם, יש שתי אפשרויות להצליח, הראשונה היא בזכות האבות שלו, והשנייה זה בזכות הנשים שעתידים להוולד לאדם. רואים אצל אברהם אבינו שעמד למות בכבשן האש וניצל בזכות יעקב אביו שעתידי היה לצאת ממנו, כמו שכתוב "בית יעקב אשר פדה אברהם" (ישעיה כ"ט) שזכות יעקב נפדה אברהם. אותו דבר נה' - איש צדיק תמים היה בדורותיו" אמנם גם הוא היה צדיק, אבל גם היה לו זכות של "דורותיו", שזכות הנשים שלו הוא יציל

הם גורמים בזה לעכב את ביאת אליהו לבישר את הגאולה.

אך זה ודאי שאינם עושים את זה במזיד רק בשוגג, דאין שום אדם מישי ראל שרוצה למנוע את ביאת אליהו הנביא וזכור לטוב. אלא דעל ידי עבירות אחרות שעושים במזיד, הרי זה גורם ממילא שלא נוכל לשמוע קול מבשר ואומר של אליהו הנביא, אבל בדבר זה עצמו שגורם לעכב את ביאת אליהו, הרי הם שוגגים.

ביאורים וחיידושים על ספר דברים מאת כבוד האדמו"ר רבי יאשיהו פינטו שליט"א:

וְאָמַרְתָּ לְפָנַי ה' אֱלֹהֶיךָ בְּעֶרְתִּי הַקֹּדֶשׁ מִן הַבַּיִת וְגו' כָּכָל מִצְוַתְךָ אֲשֶׁר צִוִּיתָנִי לֹא עֲבַרְתִּי מִמִּצְוֹתֶיךָ וְלֹא שָׁכַחְתִּי לֹא אֶכְלָתִי בָאֵי וְגו' עֲשִׂיתִי כָכָל אֲשֶׁר צִוִּיתָנִי" (כו יג יד)

תנן (מעשר שני פה מ' ב) במנחה ביום טוב האחרון היו מתוודין. כיצד היה הווידוי, ביערתי הקודש מן הבית.

וצריך ביאור, דהא וידוי פירושו שמתוודה על עבירות שעשה, ואם כן היאך שייך לקרות פרשה זו בשם וידוי, הלא אדרבה בכל הפרשה הוא מתפאר ומשבח בנפשו שקיים מצות בוראו כראוי לו.

והנה מובא ברב הקדוש רב שמלקא מניקלשבורג זצוק"ל (הקדמת ספר נזיר השם) לבאר בתפילת מוסף של ראש השנה, פי זוכר כל הנשכחות אַתָּה. והקשה, וכי רק כל הנשכחות הקב"ה זוכר, הרי זוכר הכל.

אלא ביאר, שהקב"ה זוכר מה שאדם שוכח, שאם אדם עשה מצוה ומשי כחה ואינו מתגאה בה, אזי הקב"ה זוכרה. אבל אם אדם זוכר את המצוה ומתגאה בה, אזי הקב"ה כביכול שוכחה ואינו משלם לו שכר בעד אותה מצוה.

ולהיפך, חלילה אם עושה עבירה ומשכחה ואינו נותן לב לעשות תשובה, אזי הקב"ה זוכר את העבירה ומענישו עליה. לא כן אם האדם זוכר את העבירה לשוב עליה, ומקיים מה שכתוב (תהילים נא ה) "וְחַטָּאתִי נִגְדִי תִמְד" אזי הקב"ה כביכול שוכחה, עכ"ד.

ועל פי זה יובן, לֹא עֲבַרְתִּי מִמִּצְוֹתֶיךָ דהיינו, אף שזכרתי לקיים מצוות ה' ולא עבר עליהן, אמנם חיסרון יש בו. וְלֹא שָׁכַחְתִּי, שלא שכחתי המעשים הטובים שעשיתי אלא התפארתי בלבבי שזכיתי לקיים את כל אלה ועל דבר זה מתוודה עכשיו, ולכן קראו לזה חז"ל וידוי מעשר.

והנה כמה האדם צריך להיזהר לא להחזיק בנפשו ולהגיע למקום פסול של גאווה שעשה מעשה גדול, צדקה או חסד או לימוד התורה. כי כל עוד מחזיק בזה, הקב"ה כביכול שוכח מזה, וודאי אם נילחם ודורש לעצמו כבוד וזכויות על מעשה טוב שעשה, מאבד את כל עולמו.

וכמה אנשים ראינו שאיבדו את עולמם מגאווה ודרישה וחקירה על מעשה טוב שעשו, וכן וְחַטָּאתִי נִגְדִי תִמְד וכך מעורר רחמים על נפשו.

"וְהָאִישׁ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה בְּדוֹן לְבָלְתִי שְׂמֹעַ אֶל הַכֶּהֵן הַעֹמֵד לְשֶׁרֶת שֵׁם אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ וְגו'" (יז יב)

והנה קשה, מה הלשון וְהָאִישׁ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה בְּדוֹן. ועוד, מדוע התורה מא ריכה בלשונה אֶל הַכֶּהֵן הַעֹמֵד לְשֶׁרֶת שֵׁם אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ דמה נפקא מינה מה הכהן עושה בבית המקדש.

ואפשר לבאר יסוד גדול על פי דברי רבותינו הקדושים זצוק"ל. דהנה ידוע דלפני הגאולה יבוא אליהו לבישר את הגאולה, כדכתיב (מלאכי ג כג) "הִנֵּה אֲנִי שֹׁלֵחַ לְכֶם אֶת אֱלִיָּה הַנְּבִיא לְפָנַי בּוֹא יוֹם ה'" וגו'. והגמרא (סנהדרין צז) אומרת, אין ישראל נגאלין אלא בתשובה. ונמצא לפי זה, שכל זמן שעם ישראל עוברים עבירות במזיד ואינם עושים תשובה, הרי

והנה מצאנו בגמרא (בבא מציעא קיד) שאליהו הנביא כהן הוא, וכן מובא ברמ"ע מפאנו (עשרה מאמרות מאמר אכח חג סכג) שאליהו עומד ומקריב תמידין כסידרן בכל יום. ומובא בייטב לב (פ אמור) שקיבל ממור זקנו רבנו הישמח משה זצוק"ל, שראה פעם אחת אחרי שסיים תפילת יח' עין בעין את אליהו הנביא מלובש בבגדי כהן, עומד ומקריב תמידים כסידרן.

והנה מה שהפסוק אומר וְהָאִישׁ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה בְּדוֹן וזה אדם העושה עבירה כלשהי בחייו בזדון, ועל ידי העבירה בזדון גורם הוא לְבָלְתִי שְׂמֹעַ אֶל הַכֶּהֵן שזה אליהו הנביא, שהוא כהן עליון. כי העבירות שעוברים בזדון גורמות שלא נשמע את קולו של אליהו, שמבשר ויבשר על הגאולה.

וזה הַעֹמֵד לְשֶׁרֶת שֵׁם אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ וודאי שאין שום יהודי שחפץ לדרחות את אליהו הנביא, אבל מעשיו של האדם דוחים את קולו של אליהו הנביא.

"אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ תִירָא וְגו'" (ו יג) והנה הגמרא (פסחים כב) שמעון העמסוני היה דורש כל אתים שבתורה, כיון שהגיע ל"אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ תִירָא" פרש, עד שבא רבי עקיבא ודרש, אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ תִירָא לרבות תלמיד חכמים.

והנה צריך להבין, מדוע שמעון העמסוני לא יכל לבאר את מה שרבי עקיבא יכל לבאר.

והנה הגמרא (ראש השנה כא) אומרת, חמישים שערי בינה נבראו בעולם וכולן ניתנו למשה, חסר אחת. שנאמר: (תהילים ח ו) "וְתַחֲסֶרְהוּ מֵעֵט מַאֲ" לְהִים" ומובא במדרש (במדבר רבה י"ט ו) דברים שלא נגלו למשה, נגלו לרבי עקיבא וחבריו, וכל יקר ראתה עינו זה רבי עקיבא וחבריו.

ואם כן, נמצא שרבי עקיבא וחבריו הגיעו לשער הנון משערי בינה, שהרי רק זה לא נגלה למשה רבנו. והנה מי שמגיע לשער הנון ראוי הוא להקרא בשם אלוקים.

ויובן, שמעון העמסוני לא יכל לדרוש אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ תִירָא משום שלא הגיע לשער הנון, אך רבי עקיבא שכן הגיע לשער הנון יכל לדרוש אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ תִירָא.

לזה, ונשו תפילתם בקדושה וטהרה. מאחריהם, מבלי שישיי מו לב לכך, נעמד הנער הצעיר חיים, ונשא גם הוא את תפילתו הזכה בקדושה וטהרה. כשהגיע החזן לומר קדושת כתר, החלו השלשה לכוון בסילודין את השמות הקדושים שמסר להם רבי כליפא. אט אט התנתקה נשמתם הטהורה מגופם העכור, נשאה כנפיה, והחלה לשוטט בעולמות העליונים.

משסיימו מבוקשם, החלו לכוון את השמות הקדושים הכופים על הנשמה לחבור חזרה עם הגוף, מקום משכנה בעולם התחתון. כשהתעוררו השלשה, פנו זה לזה בתחושת התעלות של קדושה, ששים ושמים על שעשו רצון קונם, ואחר שברכו איש את רעהו על שזכו לכך, פנה אליהם רבי כליפא ואמר: אמנם רק שלשתינו יודעים סוד זה, אך בעת שנשמתינו שוטטה בעולמות העליונים, חשתי בשמה נוספת, הקרובה אלינו, המי שוטטת שם. ככל הנראה ישנו אדם נוסף מבאי בית הכנסת, שזכה לכך, הבה נתור אחריו.

כתר קדושה

תולדות משפחת פינטו

השלשה נפנו לאחוריהם, ולפתע הבחינו בחיים הצי עיר, עומד עטוף בטליתו ללא נוע. רבי כליפא הבין מיד את אשר קרה. ככל הנראה, הנער הקטן האזין ללימודם, שמע את סוד ניתוק הני שמה מהגוף, אך את הדרך לחברה לא ידע. וכך בעת שהעלו נשמתם לשמי רום עלה עימם, וכעת איננו יודע כיצד יתחבר שנית לעולם השפל. לפיכך, הוא עומד ללא זיע, ויש בכך סכנה מרובה, כי תיכף תתנתק נשמתו לגמרי מגופו, ותחזור למקום מחצבתה.

משהבחינו בחומרת המצב, רצו שלשת הצדיקים לבית הכנסת סמוך, בו לא אמרו עדיין קדושת מוסף. המתינו לחזרת התפילה, כיוונו שוב את כל הכוונות שהיו ידועות להם בשעת אמירת קדושת כתר, ובעת חזרתם לעולם הזה אספו עימם נשמת הנער הצעיר, והשיבוה למקומה בגופו הטהור. (ויש מוסיפים ואומרים, כי באותה שנה נפטרו הצדיקים רבינו כליפא מלכא ורבינו שלמה פינטו בזה אחר זה.)

עד כדי כך הגיע קדושתו של רבינו חיים פינטו הגדול זיע"א ביי לדותו ממש.

לאחר נישואי הצדיק רבי דוד בן ברוך לבתו של רבי כליפא מלכא, נשאר החתן סמוך על שלחן חותנו, שקוע ראשו וכולו בתורה ועבודת ה'. לבו של חותנו התרוגן משמחה למראה חתנו העובד את אלוהיו בתום ויראה, ובכל מאודו חפץ להעניק לו איזה מתנה לנצח. לאחר התייעצות עם גיסו רבי שלמה פינטו, החליטו ללמד את האברך הצעיר, סדר עלית נשמה, אליה ניתן להגיע בקדושת כתר שבתפילת מוסף בשבת בלבד.

סדר זה איננו דבר של מה בכך, סוד עמוק ונורא צפון בו, דרכו יבואו כיסופי הנשמה לעילוי גבוה מעל גבוה. צדיקים רבים משתוקקים לו, נשמתם כמהה להתרומם עוד עוד, קרוב יותר ויותר לאילן החיים, כסא הכבוד, מקור מחצבתם. אך לא כל אחד ראוי לכך, תנאים רבים נדרשים לכך, שלמות הנפש וטהרת הנשמה, ניתוק הרוח מהחומר עד קצה האפשרות בעולם השפל, ועוד ועוד.

משום כך לא נודע סוד זה אלא למתי מספר, וגם הם הטמינוהו בעמקי לבבם, ולא השתמשו בו אלא בעתות רצון מיוחדים.

חכמת הסוד, כשמה היא, ואין מקומה ברשות הרבים. לפיכך, התכנסו שלשת הצדיקים בחדר סגור, ובסודי סודות לימד רבי כליפא את אותו רז נפלא לחתן הצעיר. כשסיימו, נפנה רבי כליפא לעברם, ואמר: מעתה אנו שלשה הבקיאם בסדר קדוש זה, ובשבת הקרובה, בשעת תפילת מוסף, נוכל להעלות נשמותינו יחדיו בסוד שיח שרפי קודש, ונייחד באהבה את שמו הקדוש של בורא עולם.

כך אמר, אך לא ידע, שלעת עתה כבר ארבעה בקיאם בסוד זה. בעת שהתכנסו באותו חדר, התגבגבו לתוכו באין רואים גם הנער הצעיר, חיים. בקשב רב האזין לכל אשר נאמר שם, וכך למד גם הוא את הסוד הנורא, מבלי שידע על הסכנה הטמונה בו. שלשת הצדיקים הכינו עצמם היטב לקראת שבת זו, בלימוד תורה, התפילה, בטבילה במקווה, ובהתבודדות הדעת, תוך כדי ניתוק מהווי החולין היום יומי. גם חיים הצעיר הכין את עצמו בהתלהבות וששמחה לשבת זו, בה יוכל להגשים את אשר חשקה נפשו, לייחד את היחוד הקדוש. בהגיע עת תפילת המוסף, נעמדו שלשת הצדיקים סמוך זה

לזיכרון עולם בהיכל ה' קדושת העלון ודברי התורה יהיו לעילוי נשמת

ורחמה בת חנה ז"ל, ליאון יהודה בן סול בן וואליד ז"ל, סימונה בת וואליד ז"ל, מרים בנימין ז"ל, אליס בת לאה ז"ל, פרננדו מסעודה בת לאה ז"ל, מורים בן לאה ז"ל, טלי עטר בת מסעודה ז"ל, ברכה ברכוסה בת מרים ז"ל, רבי לעזרי ויצמן ז"ל, אמיר ויצמן בן מסעודה ז"ל, רמי רחמים בן אליס ז"ל, פיליפ בן פרננדו ז"ל, רבי חיים בר מימה ז"ל, מורים סלימאן בן מרים ז"ל, בן ציון בן שלום ושמחה ז"ל, שמחה בת שלום ורות ז"ל, אהרון בן חנה ז"ל, צמח בן תמו ז"ל, אסי שאול בן עליזה ז"ל, תמר בת שמחה ז"ל, רבקה בת שמחה ז"ל, אליהו בן חנה ז"ל, דוד לוי בן שרה ז"ל, בן וענונו בן שרית ז"ל, שלום בן ברכה ברכוסה ז"ל, מורים סלימאן בן מרים ז"ל, שמואל בן אהרון וציפורה ז"ל, ריטה רבקה בת תמר ז"ל, בן ציון בן שלום ורות ז"ל, שמחה בת שלום ורות ז"ל, פרוספר בן תמו ז"ל, יקוט בת עלו ז"ל, מאיר בן עלו ז"ל, שרה בת פאני ז"ל, בנימין בנימין ז"ל, אליהו רחמים בן אילנה ז"ל, מוזל בת תמו אביכור ז"ל, אלברט אברהם בן נינה ז"ל, שלמה בן אסתר ז"ל למשפחת הטואל

תורת הדי"ף

מתורתו ונהגותיו של כבוד האדמו"ר רבנו יאשיהו יוסף פינטו שליט"א

העלון הסתמי אשר מופץ בניו זרע, לוס אנג'לס, מאמו, מקסיקו, מרוקו וישראל בכל הערים וגדולות המושבים מכניסים את כבוד האדמו"ר לשולחן השבת שלכם

רוצים לקחת חלק בהפצה הענקית רוצים להקדיש עלונים לע"ג ולרפואת חיינו עכשיו: 050-592-5552